

Η ανάγκη για υποταγή σε απλανή δάσκαλο.

Από τη Φιλοκαλία.

Στο όνομα του μεγάλου Θεού και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού, που είπε: «Εγώ είμαι το φως, η ζωή και η αλήθεια, η οδός και η θύρα που οδηγεί προς το Θεό Πατέρα, κι όποιος περάσει από μένα θα σωθεί και θα μπαίνει και θα βγαίνει και θα βρίσκει βοσκή σωτηριώδη» (Ιω. 8:12, 14:6, 10:9), πρόσεξε σε κείνα που λέμε και σε συμβουλευόμε ειλικρινά. Προπάντων να εκλέξεις για τον εαυτό σου υποταγή άδολη και τέλεια. Να φροντίσεις δηλαδή πολύ να βρεις οδηγό και διδάσκαλο απλανή.

Αυτό θα το γνωρίσεις αν για όσα λέει φέρνει μαρτυρία από τις ιερές Γραφές και αν η ζωή του είναι πνευματοφόρα και συμφωνεί με τα λόγια του. Να έχει επίσης υψηλή τη διάνοια αλλά ταπεινό το φρόνημα και να είναι ενάρτεος στους τρόπους και γενικά όπως παριστάνουν τα θεοπαράδοτα λόγια τον κατά Χριστόν διδάσκαλο.

Και αφού τον βρεις και προσκολληθείς σωματικά και πνευματικά σ' αυτόν ως υιός φιλόστοργος σε πατέρα γνήσιο, ολόκληρος ν' ακολουθείς απόκλειστικά και πιστά τις εντολές του, αποβλέποντας σ' αυτόν όπως στον ίδιο το Χριστό και όχι σε άνθρωπο. Και αφού απορρίψεις μακριά από σένα κάθε απιστία και δισταγμό, ακόμη και κάθε φρόνημα και θέλημα δικό σου, να ακολουθείς το διδάσκαλο με απλότητα και απεριέργεια, βήμα προς βήμα, έχοντας τη συνείδησή σου σαν κάποιο καθρέφτη για σαφή και καθαρή σου πληροφορία της ανεπιφύλακτης και άκρας υπακοής στο μυσταγωγό σου.

Κι αν καμιά φορά σου βάλει κρυφά κάποιον αντίθετο λογισμό ο διάβολος, ο εχθρός κάθε καλού, τότε, σαν να πρόκειται για πορνεία και φωτιά, τινάξου κυριολεκτικά από αυτόν προς τον εαυτό σου και αντιμίλησε σοφά στον απατεώνα που σου υποβάλλει αυτούς τους λογισμούς, λέγοντάς του ότι δεν οδηγεί ο οδηγούμενος τον οδηγό, αλλά ο οδηγός τον οδηγούμενο, και ότι δεν ανέλαβα εγώ την κρίση του γέροντά μου, αλλά εκείνος τη δική μου, και δεν ορίστηκα εγώ κριτής εκείνου, αλλά εκείνος δικός μου, σύμφωνα με όσα γράφει ο Ιωάννης της Κλίμακος.

Γιατί δεν υπάρχει γνησιότερο πράγμα από αυτόν τον τρόπο ζωής, δηλαδή την υποταγή, για κείνον που διάλεξε αποφασιστικά να σχίσει τα χειρόγραφα των αμαρτιών του και να γραφεί στο θείο βιβλίο των σωζομένων. Κατά τον μακάριο Παύλο, ο Υιός του Θεού και Θεός μας Κύριος Ιησούς, όταν έγινε άνθρωπος για χάρη μας και οικονομούσε με πολλή σοφία το πατρικό σχέδιο της σωτηρίας μας, χάραξε το δρόμο της υποταγής, με τον οποίο ευαρέστησε ως άνθρωπος και αξιώθηκε ν' ανυψωθεί πάλι από τον Πατέρα. Γιατί λέει: «Ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού. Γι' αυτό και ο Θεός τον ανέβασε πολύ ψηλά και του χάρισε όνομα κλπ.» (Φιλιπ. 2:8-9).

Ποιος λοιπόν είναι εκείνος που περιμένει με αυθάδεια, για να μην πω με αμάθεια, ότι θα επιτύχει τη δόξα του Κυρίου και Θεού και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού και τα πατρικά έπαθλα, χωρίς να έχει διαλέξει τον ίδιο δρόμο του καθηγητή και διδασκάλου μας Ιησού Χριστού; Γιατί και ο μαθητής, αν ενδιαφέρεται να γίνει όμοιος με το δάσκαλό του, σαν εκμαγείο άριστου

πρωτοτύπου, πρέπει με όλη την ορμή της ψυχής του να αποβλέπει απασάλευτα στη ζωή και τα έργα του παιδαγωγού του και τούτον να σπεύδει κάθε μέρα και περισσότερο να μιμείται.

Έπειτα, για τον ίδιο τον Κύριό μας Ιησού Χριστό έχει γραφεί: «Και ζούσε υπακούοντας στον πατέρα και τη μητέρα Του» (Λουκ. 2:51), αλλά και ο ίδιος ο Σωτήρας λέει: «Δεν ήρθα για να με υπηρετήσουν αλλά για να υπηρετήσω» (Ματθ. 20:28). Και υπάρχει κανείς, που θέλει να ζει με άλλο τρόπο, δηλαδή αυτάρεσκα και αυτόβουλα και χωρίς οδηγό, και νομίζει ότι ακολουθεί ορθά την κατά Θεόν ζωή; Όχι βέβαια· κάθε άλλο, αφού ξεπερνά τα εσκαμμένα.

**Από το βιβλίο: ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ, Τόμος Ε'. Εκδόσεις
“Το περιβόλι της Παναγίας”, Θεσσαλονίκη 2002.
«Μέθοδος και κανόνας ακριβής για όσους διαλέγουν την ησυχαστική και
μοναστική ζωή», σελ. 29.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>